

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 3To/48/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1514010365
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 09. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Molnárová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2018:1514010365.1

Uznesenie

L. súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Molnárovej a sudcov JUDr. Danice Veselovskej a JUDr. Tibora Kubíka v trestnej veci obžalovaného W. N., pre prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. a/, písm. b/ Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a/ Trestného a § 139 ods. 1 písm. c/ Trestného zákona a iné o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava V č. k. 1T/60/2014-351 z 26. februára 2018, na verejnom zasadnutí konanom dňa 25. septembra 2018 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie obžalovaného W. N., U.. XX.XX.XXXX, z a m i e t a.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Bratislava V sp. zn. 1T/60/2014 6.02.2018 bol obžalovaný W. N. uznaný vinným z prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. a/, písm. b/ Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a/ Trestného zákona a § 139 ods. 1 písm. c/ Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že dňa 31. 12. 2008 v čase asi o 19:40 h v R. na U.. hraničiarov XX na 2. poschodí v byte poškodenej L. N. sa vyhrážal zabitím svojej manželke, poškodenej L. N., nar. XX. XX. XXXX a to tak, že jej priložil strelnú zbraň k hlave k pravej spánkovej časti, čím jej spôsobil podliatinu a povedal jej, že ju zabije, čo u poškodenej L. Dobošovej vzbudilo dôvodnú obavu o svoj život a zdravie,

Podľa § 360 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 37 písm. h/, písm. m/, § 38 ods. 2, ods. 4 Trestného zákona, § 39 ods. 1, § 41 ods. 1, § 42 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona bol obžalovanému uložený súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 1 (jeden) rok.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Trestného zákona bol na výkon uloženého trestu zaradený do stavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Zároveň bol zrušený rozsudok Okresného súdu Bratislava V, sp. zn. 4T/158/2011 zo dňa 27. 10. 2011 vo výroku o treste, ktorým bol obžalovanému uložený 7-mesačný trest odňatia slobody so zaradením do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, trestný rozkaz Okresného súdu Bratislava II, sp. zn. 3T/108/2013 z 02. 09. 2013 a trestný rozkaz Okresného súdu Bratislava IV, sp. zn. 3T/64/2013 z 07. 11. 2013, výroky, ktorými bolo upustené od uloženia súhrnného trestu, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia obsahovo na zrušený výrok nadväzujúce, pokiaľ, vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením stratili podklad.

Zároveň súd prvého stupňa rozhodol nasledovne:

„Naproti tomu súd obžalovaného W. N. spod obžaloby Okresnej prokuratúry Bratislava V pre zločin lúpeže spolupáchateľstvom podľa § 20 k § 188 ods. 1 ods. 2 písm. c/ Trestného zákona a zločin vydierania podľa § 189 ods. 1 Trestného zákona, na tom skutkovom základe,

že

1. v doposiaľ presne neustáleného dňa, pravdepodobne však dňa 06. 08. 2010 v presne nezistenom čase v R. pred bytovým domom na W. ulici XX, fyzicky napadol poškodeného K. I., nar. XX. XX. XXXX, potom, ako mu tento odovzdal nájdený bicykel a to tak, že ho udrel päšťou do tváre, následkom čoho poškodený K. I. spadol na zem, pričom obvinený mu hovoril, že je zlodej, že bicykel ukradol, a že mu má dať XXX,- € ako odškodné, načo mu poškodený K. I. povedal, že nech si ich pýta od toho, kto mu bicykel ukradol a vtedy k nemu pristúpil druhý doposiaľ neustálený páchatel' mužského pohlavia, ktorý mu so slovami: „pozri, čo sa môže stať, keď nezaplatíš?“, priložil k hlave zbraň, následne ho obvinený W. N. začal ťahať za ruku k bližšie neustálenému osobnému motorovému vozidlu šedej farby, druhý páchatel' ho tlačil do chrbta, pričom potom, ako ho spoločne sotili na zadné sedadlá vozidla, druhý páchatel' si sadol zľava k poškodenému A. I. a zbraňou mu mieril na hlavu, obvinený W. N. si sadol na sedadlo vodiča a prikázal poškodenému, aby vytiahol z vreciek všetky veci a pýtal od neho 100,- € ako odškodné za bicykel, nato poškodený vybral kľúče a bankomatovú kartu H. Y. č. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX, o ktorej povedal, že je jeho mamy, načo obvinený W. N. si od poškodeného bankomatovú kartu zobral a pýtal si D. kód karty, ktorý mu poškodený K. I. povedal až potom, ako ho druhý neznámy páchatel' udrel zbraňou zozadu do hlavy, následne páchatelia poškodeného K. I. pustili z motorového vozidla,

2. od začiatku októbra 2010 až do dňa 02. 04. 2011 vo vstupných priestoroch bytového domu na W. XX, R., viackrát po predchádzajúcom fyzickom útoku požadoval od poškodeného K. I. peňažnú hotovosť vo výške 100,- € a to tak, že skoro vždy, keď stretol poškodeného A. I., udieral ho päšťami do tváre a pýtal od neho hotovosť 100,- € slovami: „kedy mi dáš 100,- €, pekne mi ich dáš, to mi ver“, pričom dňa 02. 04. 2011 v čase pred 17:00 h pri výťahu v priestoroch obytného domu na W. XX v R. obvinený opäť zaútočil na poškodeného A. I. tým, že ho začal päšťami udierať do oblasti hlavy, pýtal sa ho: „kedy mi dáš 100,- €“ a následne ho začal ťahať za bundu von, pričom sa poškodenému A. I. podarilo vyšmyknúť a utiecť, týmto činom mu neboli spôsobené žiadne zranenia, podľa § 285 písm. a/ Trestného poriadku oslobodzujú, nakoľko nebolo dokázané, že sa stali skutky, za ktoré je obžalovaný stíhaný.“

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote uvedenej v ustanovení § 309 Trestného poriadku odvolanie obžalovaný W. N., ktoré v mene obžalovaného písomne zdôvodnila obhajkyňa a toto smeruje proti výroku o vine a výroku o treste.

Obhajkyňa odvolanie zdôvodnila nasledovne: „Skutok, za ktorý bol obžalovaný uznaný vinným sa stal pred desiatimi rokmi v roku 2008. Išlo o veľmi emotívne predrozvodové obdobie, v ktorom poškodená s obžalovaným riešila otázky rozchodu. Manželia v uvedenom čase už spolu nežili a v rámci rozvodu riešili spolu úpravu práv a povinností k ich synovi U.. Syn mal v uvedenom období deväť rokov, narodil sa 05.08.1999. Manželstvo obžalovaného a poškodenej bolo právoplatne rozvedené 17.07.2010. Hádky medzi poškodenou a obžalovaným vznikli preto, že obžalovaný si dňa 31.12.2008 prišiel pre syna. Mal s ním na E. dohodnutý program. Po príchode do bytu svojej manželky zistil, že syn doma nie je. Uvedomil si, že Silvestra a nasledujúce dni, kedy mal byť spolu so synom, strávi sám. V uvedenom období riešenie všetkých problémov bolo oveľa emotívnejšie a to zo strany oboch partnerov. Po tomto incidente rodičia maloletého už nikdy neriešili žiaden spor. Nikdy nemali problém sa dohodnúť na úprave práv a povinností k maloletému synovi vrátane výživného. Úprava styku bola založená na ich vzájomnej dohode a bez problémov fungovala až do plnoletosti syna.... Všetky tieto skutočnosti svedčia tomu, že v danom prípade išlo o ojedinele nezvládnutie emócií, spojených s predrozvodovým obdobím, ktoré vyústilo do podania trestného oznámenia poškodenou. Jej postoj k veci je však možné vycítiť z následného správania sa, kedy okrem konfrontácie s obžalovaným, vykonanej dňa 08.11.2010, teda krátko po rozvedení, odmietala vypovedať a využila svoje právo stanovené v ustanovení § 130 Trestného poriadku. Tieto skutočnosti svedčia tomu, že od rozvodu medzi poškodenou a obžalovaným neexistuje napätie, strach alebo iná obava, ktorá by si zo strany štátu vyžadovala zásah smerujúci k ochrane poškodenej.“ Dala do pozornosti, že žalovaný skutok je prečinom ktorého trestná sadzba je § 360 v ods. 2 Trestného zákona stanovená od šesť mesiacov do troch rokov, pričom poukázala na ustanovenie § 10 ods. 2 Trestného zákona zastávajúc názor, že ...“Hoci konanie obžalovaného môže formálne napĺňať skutkovú podstatu trestného činu nebezpečného vyhrážania, žiadame odvolací súd, aby v danom prípade zvažil materiálny korektív daného skutku a to z pohľadu kritérií uvedených v § 10 ods. 2 Tr.zák. najmä z pohľadu spôsobu vykonania činu, okolnosti, za ktorých došlo ku skutku, ale aj určitého podielu poškodenej na vzniku konfliktu, nakoľko práve ona rozhodla, že poruší dohodu s obžalovaným a dieťa, ktoré malo sním stráviť posledný deň v roku odvezie k svojim rodičom.“

K samotnému skutku dôvodila nasledovne: "Na základe vykonaného dokazovania je možné ustáliť, že medzi poškodenou a obžalovaným dňa 31.12.2008 došlo ku konfliktu. Otázku použitia zbrane pri vyhrážaní sa obžalovaného poškodenej považujeme (aj po doplnenom dokazovaní súdom prvého stupňa dňa 26.02.2018) za nepreukázanú. Pokiaľ súd vychádzal pri vyslovení viny z výpovedi poškodenej, svedkyne D. N. a znaleckého posudku tak upriamujeme pozornosť odvolacieho súdu najmä na znalecký posudok G.. H.. Q. vyšetřil poškodenú 1.9.2009, čo bolo osem mesiacov po skutku. K znaleckému dokazovaniu pristúpil napriek tomu, že nemal k dispozícii žiadne lekárske záznamy, nakoľko poškodená nevyhľadala po údajnom úraze lekára. Znalec vychádzal len z fotodokumentácie vyhotovenej na polícii deň po incidente, na ktorej malo byť zachytené malé začervenanie kože obdĺžnikového tvaru veľkosti približne 1 x 0,5 cm. (č.1.198). Uvedená fotodokumentácia netvorí prílohu ZP, čo spôsobuje nepreskúmateľnosť znaleckého posudku a je v rozpore s ust. § 17 ods.3 písm. e) z. č. 382/2004Z.Z. o znalcoch, tlmočníkoch a prekladateľoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Uvedené ustanovenie stanovuje, že písomne vyhotovený znalecký posudok obsahuje prílohy potrebné na zabezpečenie preskúmateľnosti znaleckého posudku. Znalecký posudok bol vyhotovený k 10.09.2009 a citovaný zákon bol účinný do 31.10.2009. Znalec sa následne k tomuto znaleckému posudku vyjadril, že k poraneniu mohlo dôjsť tak, ako to opisuje poškodená. Či však odtlačok na spánku hlavy poškodenej vznikol v dôsledku priloženej zbrane alebo iným mechanizmom vylúčené nebolo. Rovnako nebola riešená otázka času, kedy došlo k vzniku odtlačku v spojení s riešením priebehu jeho miznutia po uplynutí určitého času. Táto skutočnosť sa v súvislosti s tým, že poškodená prišla na políciu deň po incidente, javí ako závažný moment podnecujúci vznik možných pochybností. Vzhľadom k tomu, že výsluch sv. D. N. nevniesol do dôkaznej situácie žiadne významné skutočnosti, ktoré by mohli usvedčiť obžalovaného zo spáchania žalovaného skutku s použitím zbrane, ostáva celá dôkazná situácia len na výpovedi poškodenej, ktorá je v rozpore s výpoveďou obžalovaného. Za takejto dôkaznej situácie, podľa názoru obžalovaného, nie je možné vysloviť vinu za žalovaný skutok dokonca v kvalifikovanej skutkovej podstate podľa § 360 ods.2 písm. a), písm. b) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. a) Tr. zák. a s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Tr. zák."

K uloženému trestu uviedla, že obžalovanému bol uložený súhrnný trest za skutok, ktorý sa stal pred desiatimi rokmi, bol mu uložený trest odňatia slobody vo výmere jeden rok s tým, že sedem mesiacov má vykonaných a zostávajúcich päť mesiacov má vykonať v ústave na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Skonštatoval, že síce z príslušných ustanovení Trestného zákona je zrejmé, že obžalovaný môže z tzv. "voľnej nohy" požiadať o podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, avšak jeho žiadosti nemusí byť vyhovievané a vtedy by obžalovaný musel nastúpiť výkon trestu v trvaní päť mesiacov. Obžalovaný je toho názoru, že nástup a výkon trestu za skutok opísaný vo vyššie uvedených častiach odôvodnenia odvolania, po takom dlhom čase, aký uplynul od jeho spáchania, už nemôže plniť svoj účel tak ako to má na mysli § 34 Trestného zákona a je toho názoru, že vzhľadom na uvedené je takýto trest pre neho neprímerane prísny a domnieva sa že sú splnené podmienky pre upustenie od uloženia súhrnného trestu podľa § 44 Trestného zákona, nakoľko je možné pokladať trest uložený skorším rozsudkom (sedem mesiacov) na ochranu spoločnosti a nápravu páchatel'a za dostatočný.

V záverečnom návrhu požiadala, aby odvolací súd v zmysle § 321 ods. 1 písm. b), d) Trestného poriadku napadnuté rozhodnutie zrušil a podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku sám rozhodol rozsudkom vo veci tak, že obžalovaného pre skutok uvedený v bode 3 obžaloby oslobodí podľa § 285 písm. b) Trestného poriadku, nakoľko skutok nie je trestným činom. Alternatívne požiadala, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a sám rozhodol tak, že zmení výrok o treste a upustí od uloženia súhrnného trestu podľa § 44 Trestného zákona.

K dôvodom odvolania poskytla svoje vyjadrenie okresná prokuratúra, navrhujúc odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietnuť, považujúc výrok o vine a uloženom súhrnnom treste vo výmere jeden rok so zaradením na jeho výkon do ústavu s minimálnym stupňom stráženia, za zákonný, primeraný a spravodlivý.

Na verejné zasadnutie sa obžalovaný nedostavil, termín verejného zasadnutia mu bol riadne doručený dňa 14.09.2018, o čom svedčí ním podpísaná doručka (čl.381).

Za splnenia podmienok uvedených v ustanovení § 293 ods. 5 Trestného poriadku odvolací súd rozhodol, že sa verejné zasadnutie vykoná v neprítomnosti obžalovaného W. N., za účasti jeho obhajkyne.

Na verejnom zasadnutí obhajkyňa obžalovaného uviedla, že sa pridrižiava písomne podaného odvolania, ako aj záverečného návrhu v ňom uvádzanom.

Zástupca krajskej prokuratúry pridriživajúc sa písomného vyjadrenia okresnej prokuratúry skonštatoval, že vykonané dôkazy nasvedčujú záveru o vine skutku tak, ako bol premietnutý do rozsudku. Nevidel dôvod spochybňovať výpovede svedkov ako aj znalecký posudok a uviedol že aj zbraň bola použitá tak, ako je uvedené v skutku a preto navrhol, aby súd odvolanie ako nedôvodné zamietol. Nesúhlasil tiež s argumentáciou, že sa obžalovaný mohol konania dopustiť v emočnom citovom rozpoležení, pretože to bol útok na ženu a táto argumentácia sa mu nejavila dôvodnou.

Úvodom je potrebné uviesť, že vo veci už raz bolo rozhodované a to rozsudkom z 13.04.2016, ktorý bol na podklade odvolania obžalovaného odvolacím súdom dňa 27.09.2016 pod sp. zn. 3To/67/2016 postupom podľa § 321 ods. 1 písm. b/, písm. c/, písm. d/ Trestného poriadku zrušený v celom rozsahu a to pre chyby v napadnutých výrokoch rozsudku, najmä pre nejasnosť a resp. neúplnosť jeho skutkových zistení a preto, že sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie (§ 321 ods. 1 písm. b/ Trestného poriadku), pre vzniknuté pochybnosti o správnosti skutkových zistení napadnutých výrokov, na ktorých objasnenie treba dôkazy opakovať resp. vykonať ďalšie dôkazy (§ 321 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku) a napadnutým rozsudkom bolo porušené ustanovenie Trestného zákona (§ 321 ods. 1 písm. d/ Trestného poriadku).

Po odstránení vytykaných nedostatkov a nejasností, zopakovaní dôkazov z hlavného pojednávania (prečítaním výpovede svedkyne N. N. a oboznámením dôkazov), teda po splnení pokynu krajského súdu, prvostupňový súd vo veci rozhodol napadnutým rozsudkom, ktorým obžalovaného W. N. uznal vinným z prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. a), písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a) Trestného zákona a s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona (obžalobou žalovaný skutok 3/) a čo sa týka žalovaných skutkov 1/ a 2/, v obžalobe právne kvalifikovaných ako zločin lúpeže spolupáchateľstva podľa § 20, § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c/ Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a/ Trestného zákona a zločin vydierania podľa § 189 ods. 1 Trestného zákona bol podľa § 285 písm. a/ Trestného poriadku, pre tieto skutky, oslobodený so záverom, že nebolo dokázané, že sa skutky, pre ktoré je stíhaný, stali.

V nadväznosti na uvedené je potrebné dodať, že rozsudok bol na hlavnom pojednávaní vyhlásený v neprítomnosti obžalovaného W. N., ktorý o takýto postup požiadal, a preto bolo hlavné pojednávanie vykonané za účasti jeho obhajkyne, pričom po vyhlásení rozsudku si prítomný prokurátor ponechal zákonnú lehotu na podanie opravného prostriedku.

Prípisom doručeným súdu prvého stupňa dňa 27.02.2018, okresná prokurátorka oznámila, že sa vzdáva práva podať odvolanie voči rozsudku zo dňa 26.02.2018 sp. zn. 1T/60/2014 a teda rozsudok napadol odvolaním len obžalovaný, prostredníctvom obhajkyne, do výroku o vine a treste.

Teda výrok o oslobodení obžalovaného W. N., ohľadne skutkov 1/ a 2/, nadobudol právoplatnosť a nebol predmetom preskúmavania odvolacím súdom.

Potom na základe podaného odvolania obžalovaným do skutku, pre ktorý bol uznaný vinným a bol mu uložený súhrnný trest, odvolací súd primárne skúmal, či nie sú dané podmienky pre niektoré z rozhodnutí uvedených v ustanovení § 316 Trestného poriadku a keďže zistil, že nie sú dané, podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané, odvolací súd prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

Pri plnení revíznej povinnosti odvolací súd zistil, že skutok bol súdom prvého stupňa ustálený na základe dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní, pri dodržaní zásad bezprostrednosti, priamosti a ústnosti ako aj pri rešpektovaní práva obžalovaného na obhajobu. Dôkazy boli vykonané spôsobom a v rozsahu a následne i vyhodnotené v zmysle zásad uvedených v § 2 ods. 10, ods. 12 Trestného poriadku.

Okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku, riadiac sa ustanovením § 168 Trestného poriadku podrobne vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel,

akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov. Z odôvodnenia rozsudku je tiež zrejmé, ako sa súd vyrovnal s produkovanými dôkazmi a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení v otázke viny a trestu v podstate dôsledne rešpektujúc právny názor a závery odvolacieho súdu. Krajský súd sa preto v týchto smeroch stotožňuje s presvedčivým a správne odôvodneným rozsudkom prvostupňového súdu.

Čo sa týka skutku 3/, vo svojom predchádzajúcom a zrušujúcom rozhodnutí krajský súd uviedol nasledovný záver: „Žiada sa dodať, že poškodená L. N. je celkom zjavne osobou predpokladanou ustanovením § 130 Trestného poriadku, ktorá len v rámci konfrontácie (dňa 08.11.2010) po poučení podľa § 130 Trestného poriadku, vypovedala proti obžalovanému, pričom v neskorších výpovediach (04.02.2014, 06.03.2014 a na pojednávaní) odmietla vypovedať a postup súdu podľa § 263 ods. 4 Trestného poriadku prečítaním výpovede poškodenej z 08.11.2010 bol správny a zákonný, pretože takýto výsluch je použiteľný v konaní pred súdom, nakoľko bol vykonaný v prítomnosti obžalovaného a teda je možné tento dôkaz považovať za zákonný a vykonaný kontradiktórnym spôsobom.

Čo sa týka svedkyne N. N. a jej výpovede z hlavného pojednávania, je potrebné uviesť, že súdu nič nebránilo v doplnení výpovede prečítaním aj výpovede z prípravného konania z 04.07.2011, kedy svedkyňa vypovedala ku skutku 3/ usvedčujúc obžalovaného, v prítomnosti obhajcu obžalovaného (čl. 185-187).

Teda zákonnými a v konaní pred súdom použiteľnými sú dôkazy: výpoveď poškodenej z 08.11.2010 a výpoveď svedkyne N. N. z prípravného konania z 04.07.2011 a s týmito sa musí súd prvého stupňa pri posúdení zavinenia obžalovaného W. N. v skutku 3/ adekvátnym spôsobom vysporiadať.“

Vyššie citovaný pokyn odvolacieho súdu bol zo strany prvostupňového súdu naplnený na hlavnom pojednávaní konanom dňa 26.02.2018, kedy bola na návrh prokurátora prečítaná výpoveď svedkyne N. N. z prípravného konania zo dňa 04.07.2011.

Teda z vyššie naznačeného vyznieva, že vo vzťahu ku skutku 3/ mal a má súd k dispozícii výpoveď poškodenej - svedkyne L. N. z XX.XX.XXXX (konfrontácia - čl. 188-191) vykonaná medzi poškodenou a obžalovaným, ktorému bolo umožnené na vyjadrenia poškodenej reagovať a výpoveď svedkyne N. N. z prípravného konania zo dňa 04.07.2011.

V skutku 3/ je obžalovanému kladené za vinu, že dňa 31.12.2008 sa v byte svojej manželky L. N., tejto vyhrážal zabitím tak, že jej priložil strelnú zbraň k hlave, k pravej spánkovej časti, čím jej spôsobil podliatinu, ktoré konanie u poškodenej vzbudilo obavu o zdravie a život.

Rozhodnutie o vine obžalovaného v skutku 3/ predseda senátu odôvodnil nasledovne: “Obžalovaný F. N. na hlavnom pojednávaní využil svoje zákonné právo nevypovedať, preto súd postupom podľa § 258 ods. 4 Tr. por., prečítal jeho výpoveď z prípravného konania z 23. 06. 2011, 20. 09. 2010 a pri konfrontácii s poškodenou z 08. 11. 2010. Spáchanie skutku poprel, s manželkou sa pohádali o syna, tá mu dala facku, on ju odstrčil, vulgárne si nadávali a potom odišiel. Zbraň nemal a ani ju nevlastní. Súd v rámci voľného hodnotenia dôkazov považoval obhajobné tvrdenie obžalovaného za nevierohodné, účelové a vyvrátené obsahom ďalších vo veci vykonaných dôkazov, a to aj osvojac si právny názor odvolacieho súdu. Zo spáchania skutku je obžalovaný usvedčovaný zhodnými výpoveďami poškodenej K. N., svedkyne D. N., znaleckým posudkom znalca z odvetvia súdneho lekárstva, G.. G. H.. Z takto vykonaného dokazovania mal súd za preukázané použitie hrozby zbraňou takým spôsobom, že to u nej mohlo vzbudiť dôvodnú obavu a tak spáchal prečin nebezpečného vyhrážania na chránenej osobe (manželke) a závažnejším spôsobom (so zbraňou) podľa § 360 ods. 1 ods. 2 písm. a) Trestného zákona. Obžalovaný svojím konaním porušil záujem spoločnosti na osobnej slobode občanov.“

k odvolacím námietkam obhajoby krajský súd uvádza nasledovné:

- k názoru, že, i keď medzi poškodenou a obžalovaným došlo uvedeného dňa k hádke, rozhodne nedošlo k takej intenzite konfliktu, ako to uvádza obžaloba, najmä použitie zbrane pri vyhrázaní sa obžalovaného poškodenej a podľa obhajoby, nebolo preukázané, je potrebné konštatovať, že nadriadený súd tieto závery obhajoby nezdieľa. Aj konajúci senát má k dispozícii výpoveď obžalovaného, ktorý priznáva, že uvedeného dňa (31.12.2008), došlo medzi ním a poškodenou k hádke, ale maximálne len k vzájomnému soteniu. Proti tejto výpovedi obžalovaného stojí výpoveď poškodenej L. N., ktorú urobila pri konfrontácii

s obžalovaným dňa 08.11.2010- čl. 190, kedy uvádzala, že hádka medzi nimi vznikla tým, že do jej bytu sa dostavil obžalovaný za synom, ktorý ale nebol doma, vzájomne do seba na chodbe sotili, obžalovaný ju chytil za krk zozadu, pritlačil ju smerom k šatníku a vešiaku a priložil jej k hlave, k spánkovej pravej časti, zbraň. Na tomto tvrdení zotrvala počas daného úkonu tj. v prítomnosti obžalovaného, pričom dňa 01.01.2009 tj. nasledujúci deň po incidente bola vyhotovená fotodokumentácia ohľadne zranení poškodenej a skutočne na oboch fotkách (čl. 207) je viditeľné začervenanie na pravej spánkovej časti, aj na podklade ktorého bol vyhotovený znalecký posudok vypracovaný znalcom G.. G. H. D.. a uvedené konštatovanie dopĺňa aj fakt, že sama poškodená nasledujúci deň po skutku urobila oznámenie na svojho manžela - obžalovaného W. N. s vyjadrením, že sa jej vyhrážal so zbraňou a práve preto bolo pristúpené k vyhotoveniu fotodokumentácie.

I keď obžalovaný v rámci konfrontácie poprel použitie zbrane s tým, že zbraň vôbec nemá, tento dôkaz (fotodokumentácia) spolu s výpoveďou poškodenej počas konfrontácie a s poukazom na výpoveď svedkyne N. N. z hlavného pojednávania (čl. 303), kedy potvrdila, že inkriminovaného dňa, do bytu poškodenej prišiel obžalovaný, hádali sa, ale ona osobne nič nevidela, ale keď neskôr do kuchyne, kde svedkyňa sedela, prišla poškodená táto bola vystresovaná a oznámila, že obžalovaný jej priložil pištoľ k hlave, potvrdzuje protiprávne konanie obžalovaného. V prípravnom konaní svedkyňa k veci vypovedala podrobnejšie (čl. 186) a potvrdila, že poškodená mala na spánkovej časti slabú modrinu, miesto bolo začervenané (bol to malý kruh), čo korešponduje s vyhotovenou fotodokumentáciou. Teda z protiprávneho konania je obžalovaný usvedčovaný nielen výpoveďou samotnej poškodenej, ale aj výpoveďou svedkyne N. N. a fotodokumentáciou a v neposlednom rade aj znaleckým posudkom vypracovaným znalcom G.. G. H. D., ktorý na otázku č. 2 odpovedal (str. 7 posudku) „Podľa charakteru, rozsahu a lokalizácie poranenia na tele (hlave) poškodenej je možné predpokladať, že poranenia mohli vzniknúť tak, ako to vo svojej výpovedi opisuje poškodená.“

Obhajoba sa zásadne mylí, ak sa domnieva, že výrok o vine obžalovaného je založený na dôkazoch, ktoré zavinenie nepreukazujú. Naopak, krajský súd k otázke viny uzatvára, že vo veci boli produkované dôkazy oprávňujúce prijať bez akýchkoľvek pochybností záver o vine ohľadne skutku 3/ a preto nadriadený súd v zhode s výrokom súdu prvého stupňa konštatuje, že obžalovaný svojim správaním a konaním, popísaným v obžalobe (v bode 3/) naplnil zákonné znaky žalovaného prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. a/, písm. b/ Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a/ Trestného a § 139 ods. 1 písm. c/ Trestného zákona.

- k obhajobou vyzdvihovalého tzv. materiálneho korektívu a požiadavky jeho aplikácie v prejednávanej veci, krajský súd je presvedčený, že materiálna stránka trestnej činnosti - nebezpečné vyhrážanie závažnejším spôsobom konania tj. so zbraňou a navyše blízkej osobe, nebola taká nízka, ako to má na mysli ustanovenie § 10 ods. 2 Trestného zákona, práve naopak. Použitie zbrane obžalovaným voči poškodenej L. N. znamenalo zdôraznenie vyhrážok voči nej resp. umocnenie zastrašovania domáhajúc sa stretnutia so svojim synom, ktorého mal zobrať na návštevu a tento v danom čase nebol doma, (primerane R 25/1983-II). Navyše zbraň bola použitá voči vtedajšej manželke tj. osobe blízkej -manželke a matke spoločného dieťaťa (§ 139 ods. 1 písm. c/ Trestného zákona).

V danom prípade teda naplnenie formálnych znakov trestného činu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. a/, písm. b/ Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a/ Trestného a § 139 ods. 1 písm. c/ Trestného zákona Trestného zákona bolo dosť závažné a preto s ohľadom na konkrétne okolnosti prípadu tj. spôsob vykonania činu (so zbraňou), okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, (predchádzajúca hádka a vzájomné sácanie sa obžalovaného s poškodenu) a pohnútku obžalovaného (domáhajúc sa stretnutia so synom, ktorý nebol doma), neoprávňujú prijať záver, že závažnosť je tak nízka, že konkrétny čin nie je prečinom.

Týmto konaním obžalovaného bol výraznejším spôsobom porušený záujem spoločnosti chránený Trestným zákonom tj. právo človeka, aby nebol vystavený závažným vyhrážkam, a s poukazom na tieto skutočnosti nie je možné aplikovať § 10 ods. 2 Trestného zákona, pretože závažnosť žalovaného prečinu nie je nepatrná.

-ku konštatovaniu obhajoby, že fotodokumentácia (čl. 198) ohľadne zranenia poškodenej, netvorí prílohu znaleckého posudku G.. G. H. D., čím spôsobuje jeho nepreskúmateľnosť, krajský súd udáva, že i keď fotodokumentácia netvorí prílohu posudku, zo znaleckého posudku vyplynulo, že tento bol vypracovaný

po vyšetrení poškodenej znalcom, pričom mal znalec k dispozícii aj fotografie, z ktorých vychádzal a jasne uviedol, že sa jedná o fotografie, ktoré sú súčasťou spisového materiálu vrátane negatívu (str. 5 posudku) a teda krajský súd nemá pochybnosti, že znalec vychádza z fotografií, ktoré sú súčasťou spisu ako aj osobného vyšetrenie poškodenej a preto nemožno znalecký posudok označiť za nepreskúmateľný a už vôbec nie za nezákonný.

Vzhľadom na charakter žalovanej trestnej činnosti a motív konania obžalovaného, krajský súd zastáva názor, že uložený trest je súlade s § 34 Trestného zákona.

Teda konštatuje, že súd prvého stupňa nepochybil ani pri rozhodovaní o treste vo vzťahu k obžalovanému, keď s prihliadnutím na zistené priťažujúce okolnosti podľa § 37 písm. h/ Trestného zákona tj. spáchal viac trestných činov a § 37 písm. m/ Trestného zákona tj. bol už za trestný čin odsúdený, a ustanovenie § 38 ods. 4 Trestného zákona a § 39 ods. 1 Trestného zákona, uložil trest odňatia slobody vo výmere 1 (jeden) rok tj. v dolnej polovici zákonom stanovenej trestnej sadzby vymedzenej v § 360 ods. 2 Trestného zákona (v rozpätí od 6 mesiacov do 3 rokov) a upravenej podľa § 38 ods. 4 Trestného zákona tj. ak prevažuje pomer priťažujúcich okolností zvyšuje sa dolná hranica zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu- tj. upravená trestná sadzba je v rozpätí od 16 mesiacov do 3 rokov, avšak zo strany prvostupňového súdu došlo k aplikácii ustanovenia § 39 ods. 1 Trestného zákona tj. podľa citovaného ustanovenia, ak súd vzhľadom na okolnosti prípadu alebo vzhľadom na pomery páchatel'a má za to, že by použitie trestnej sadzby ustanovenej týmto zákonom bolo pre páchatel'a neprimerane prísne a na zabezpečenie ochrany spoločnosti postačuje aj trest kratšieho trvania, možno páchatel'ovi uložiť trest aj pod dolnú hranicu trestu ustanoveného týmto zákonom.

Odvolací súd v tejto súvislosti uvádza, že pomery páchatel'a sa týkajú jeho osobnostného hodnotenia. Ide o okolnosti, ktoré charakterizujú osobu páchatel'a ako objekt trestu a tiež o okolnosti, pre ktoré je rovnaký trest pre rôznych páchatel'ov rôzne citelný. Z hľadiska tohto ustanovenia sa vyžaduje, aby išlo o pomery takého charakteru, z ktorých je zjavné, že trest odňatia slobody uložený v rámci zákonnej trestnej sadzby by páchatel' pocítoval podstatne citelnejšie ako iní páchatelia. V podstate sa hodnotia rodinné a osobné pomery, ktoré existujú až v čase rozhodovania o treste. Za pomery páchatel'a odôvodňujúce postup podľa tohto ustanovenia možno považovať aj vážnu chorobu páchatel'a. Pritom pomery páchatel'a (ako aj okolnosti prípadu) môžu odôvodniť aplikáciu § 39 ods. 1 Trestného zákona len za predpokladu, že použitie zákonom ustanovenej trestnej sadzby odňatia slobody by bolo pre páchatel'a neprimerane prísne a že účel trestu možno dosiahnuť trestom kratšieho trvania.

V danom okamihu možno s obhajkyňou súhlasiť v jej konštatovaní, že skutok sa stal pre desiatimi rokmi (31.12.2008) trestné stíhanie bolo začaté vo veci dňa 01.01.2009, obvinenie bolo obžalovanému vznesené dňa 14.10.2009 a bolo mu oznámené 17.09.2010. Obžaloba bola podaná dňa 09.06.2014 a právoplatne skončená na odvolacom súde dňa 25.09.2018. Odvolací súd je toho názoru, že na daný stav a dobu konania jednak prípravného, ale aj súdneho, správne reagoval prvostupňový súd práve aplikáciou ustanovenia § 39 ods. 1 Trestného zákona a pristúpil k mimoriadnemu zníženiu trestu a obžalovanému uložil súhrnný trest vo výmere jeden rok za zbiehajúcu sa trestnú činnosť so skutkami, pre ktoré bol odsúdený Okresným súdom Bratislava V sp. zn. 4T/158/2011, Okresným súdom Bratislava II sp. zn. 3T/108/2013 a Okresným súdom Bratislava IV sp. zn. 3T/64/2013. Súbeh trestných činov bol prerušený odsúdením cudzozemského súdu (Landesgericht St. Pölten sp. zn. 013 Hv 71/2014z). Uložený trest považuje krajský súd nielen za zákonný, ale aj za spravodlivý, ktorý zodpovedá nielen zmyslu trestného konania, vrátane spravodlivého potrestania páchatel'ov, ale aj účelu trestu vymedzeného v ustanovení § 34 ods. 1 Trestného zákona a ostatným rozhodným kritériám podľa ustanovenia § 34 ods. 4 Trestného zákona. V tomto smere sa krajský súd v plnom rozsahu stotožňuje s úvahami a závermi rozvedenými v napadnutom rozsudku, ktoré viedli súd prvého stupňa k rozhodnutiu o uložení trestu odňatia slobody vo výmere jeden rok

Súd prvého stupňa zákonne a správne rozhodol aj v otázke zaradenia obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia (§ 48 ods. 2 písm. a/ Trestného zákona).

S poukazom na vyššie uvedeného odvolací súd nezistiac dôvod na zmenu rozsudku prvostupňového súdu, rozhodol tak ako je uvedené vo výroku tohto uznesenia a odvolanie obžalovaného W. N. ako nedôvodné, postupom podľa § 319 Trestného poriadku, zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.